

ОКУЛТНА ХИГИЕНА

15 ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ
НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
8 юни 1922. Четвъртъкъ
СОФИЯ.

Печат. Маджарен — Русе.

ОКУЛТНА ХИГИЕНА.

(Имаме ли упражнение за писане? — Нѣмаме този път).

Изобщо всички сте запознати съ думата ХИГИЕНА. Тя е наука, която учи за здравословното състояние на организма.

Сега, съ думата „окултна хигиена“ ние разширяваме думата хигиена, тя става по-обширна, отколкото се взима въ обикновена смисълъ. Когато говоримъ за единъ обикновенъ ученикъ и единъ окултен, разликата между тѣхъ се опрѣдѣля по степенѣта на тѣхното съзнание. За примѣръ, вие можете да изучавате обикновената хигиена — за здравословното състояние на тѣлото, обаче ще достигнете 120 г. и най-послѣ ще изгубите нишката на своето тѣло и ще трѣбва да се опростите съ него. Значи, тази хигиена, обикновената хигиена може да продължи живота ви до 120 год., а окултната хигиена може да продължи живота и до по-дълъгъ периодъ. Не само това: окултната хигиена дава и правила за опова здраво състояние на човѣшкия умъ и на човѣшкитѣ чувства. Умътъ може да заболѣе тѣй, както заболѣва тѣлото. Умътъ

може да заболѣе, сърцето може да заболѣе, и човешката воля, и тя може да заболѣе. Единственото нѣщо у човѣка, което не заболѣва, то е само неговия Духъ. Духътъ въ туй отношение, когато дойдатъ болести, въ него се явяватъ енергии да изправи поврѣдитѣ. Душата страда, умътъ се побърква, чувствата излизатъ изъ реалните навѣя, волята се парализира и човѣкъ на земята става инвалидъ.

Сега, азъ забѣлѣзвамъ въ класа, че вие не вървите по единъ правиленъ пътъ на разбиране. Сега, да допуснемъ, че вие сте единъ авиаторъ, хвъркнете в пространството, трѣбва да държите кормилото и зависи от вашето равновѣсие, какъ ще дирижирате този апаратъ, какъ ще свършите вашата задача. Прѣдставете си, че вие почнете да обръщате внимание къмъ земята, пасамъ-нататъкъ, да се отклонявате от главната задача. Когато умътъ не е на мѣсто, какъ мислите, че ще рѣшите задачата? Сега, вие сте влѣзли да изучавате окултизма, а при това се занимавате съ нѣща посторонни, съ величини, които ни въ клинъ, ни въ ржъкавъ не влизатъ. Нѣкой пътъ азъ ви посочвамъ идеи и принципи, а вие се спирате да питате, защо съмъ казалъ тъй, а не друго-яче, говорите за дребни работи. Вие сте горѣ въ въздуха, не е

врѣме да разисквате, защо съмъ казалъ тѣй. Главното нѣщо е, че вие сте въ въздуха и вашиятъ апаратъ трѣбва да работи. Слѣзете ли на земята, спрѣ ли вашиятъ апаратъ, можете да философствувате колкото искате. И като казвамъ, безъ философию, подразбирамъ, цѣлѣта, която имате, да свършите училището и послѣ, като слѣзете на земята, нѣмате друга работа, философствувайте колкото искате. Защо и за какво, окультизмътъ никога не отговаря. Най-великитѣ учители, като идете при тѣхъ, не отговарятъ. Вие, като идвате при мене, ми говорите като галени дѣца. Не е казано учителътъ да ви отговаря на всичко, ни най-малко. На учителя като идешъ, ще му кажешъ нѣщо, а той само ще те погледне единъ пжъ и нищо нѣма да ти каже. Че ти може да се разсърдиш, той не иска да знае. Ама ще излѣзешъ отъ училището и не си щѣлъ да вѣрвашъ въ Бога — ако искашъ, вѣрвай въ Бога, ако искашъ, недѣй вѣрва, все едно. „Ама азъ нѣма да вѣрва в този пжтъ“. Ако искашъ вѣрви. Учителътъ казва: азъ минахъ по този пжтъ, училъ съмъ законите, и ти ще ги учишъ: тия закони не може да се изменятъ заради васъ. Слѣдователно, обръщамъ вниманието ви. Азъ виждамъ, че умоветѣ на мнозина сж изкривени, сжрцата ви тѣй сжщо сж изкривени, много сж изкривени. Съ това

нѣма да ме уплашите. Не заради мене, заради вас. Ни най-малко вие с изопачения вашъ умъ нито съ $\frac{1}{100}$ милионна частъ нѣма да отклоните моя умъ. Азъ ще вярва по пѣтя, ще бѣда такъвъ, защото такава е волята Божия. Сега вие ще ми кажете: какво сме направили? Ама какво сте направили? Допуснете сега, че слиза една комисия отъ невидимия свѣтъ, слѣдъ 2,000 год., сега, да прѣгледа работата на всинца ви. Какво ще намѣри, я ми кажете? Сега въ този моментъ да влѣзе въ вратата, какво ще намѣри въ вашите умове и сърца? Тази комисия ще прѣгледа работитѣ безпристрастно. Какво ще намѣри? По човѣшки сега говоря. Азъ не казвамъ, че ще намѣри много хубави работи, нито пъкъ много лоши работи — но ще намѣри и задачи занемарени нѣкъдѣ. Тия задачи, които имате, отлагане не търпятъ и трѣбва да ги рѣшите. Има задачи, които сж на дневенъ редъ. Отношенията ви къмъ Бога сж на дневенъ редъ. Обичате ли го? Този Богъ на когото вие служите, този ваш Христосъ, за когото ви говоря, служите ли му? Имате ли любовта му? Готови ли сте да пожертвувате живота си заради Него? Този Господъ, на когото вие служите, обичате ли Го? И послѣ, всѣки единъ отъ васъ съ своитѣ мисли, съ своитѣ желанія, съ своите дей-

ствия подпомага ги другитѣ? Азъ ви прѣдубѣжда-
вамъ: мнозина отъ васъ действуватъ разрушително,
но ви казвамъ, ще ме срещнете на пътя си и ще
ви наложим наказание. Тукъ, въ школата, има едни,
които искатъ да разрушаватъ — ще си счупите
главата! „Туй дали е Божествено?“ Разбирате ли,
туй дѣло е на вашия Господ, разбирате ли го вие?
На онзи, който ви е пратил на земята. Досега ние
търпѣхме, търпѣхме, търпѣхме, вие се така разга-
щикте, че като ме погледне нѣкой, казва: „Ха,
учительтъ знае много“. Но вашето дѣло не е дѣло
на ученичество! Ще се върнете всички къмъ онова
положение на смирение, онова, което Богъ изисква,
ще ви тури на моето тѣсто на смирение. Вие още
не сте смиренни като мене, не сте. Ще мине нѣкой
„А, учительтъ и той е прост като насъ“. — Като
васъ! Далечъ не, въ моето съзнание други нѣща
има, които вие даже не подозирате. Вие не подо-
зирате какво е скрито въ моето съзнание. Обикно-
вонъ съмъ, нося такива дрехи като васъ, ямъ и
епа като васъ, но ако това подразбира живота?
Не е тамъ животътъ. Вие не подозирате какво
съмъ азъ. Моятъ вонъ е като вашиятъ, но когато
слѣза отъ коня си, между васъ и менъ има гра-
нична разлика, И азъ мога да се направя неви-
димъ, за хиляди години да ме търсите по небето

и да не ме познаете. Какъ ще познаете нѣкого? Може да познавате нѣкого само чрѣзъ закона на Любовта. Имате ли Любовь, ще ме познаете, нѣмате ли Любовь, може да прѣтърсите цѣлия космосъ, този човѣкъ ще бѣде неизвѣстенъ за васъ. И всинца вие ще се познавате само чрѣзъ закона на Любовта. Ако туй се отнася до менъ, колко повече до васъ. И азъ съжалявамъ, че ученицитѣ въ България по окултизма сж много педанти, нѣматъ почитание и уважение помежду си. Иматъ любовь само като се намѣратъ. И вършите такива безобразия, каквито даже ученицитѣ отъ свѣта не вършатъ. Онѣзи иматъ смѣлостта да ги вършатъ доблестно, направо, а ученицитѣ на окултизма ги вършатъ скрито. И не ме слушате, но вие се намирате прѣдъ зоркото око на Бога, който не изпуска нищо прѣдъ видъ. Ще кажете: „Тази вечер пакъ ли ще ни к'лайдисватъ“. Никакво калайдисване, но ви казвамъ една велика истина, отъ която вие сте се отстранили и мислите, че сте въ правия пѣтъ. Азъ за примѣръ, като говоря на нѣкого, зная слуша ли ме или не. Азъ имамъ едно правило и никога не ме лъже туй правило. И Богъ си има едно правило, като ни говори, Той ~~знае~~ *знае* ли го или не. Сега въпросътъ е до тази велика вътрѣшна истина. Тази подготовка на ду-

шата имате ли я — азъ не прѣпорѣчвамъ самоосжждането, но онази пълна готовностъ да възприемете божествената истина, да се справимъ съ божественитѣ мисли? Първо, и вашиятъ умъ, този умъ трѣбва да заздравѣе, да може всички мисли, положителни и отрицателни, да се справи съ тѣхъ. Много пѣти вашиятъ умъ не е въ състояние да се справи съ нѣкои мисли, и, слѣдователно, може да боледувате. Колко младежи има, които боледуватъ, слѣдъ като прочетатъ нѣкоя отрицателна книга, тя внася една промѣна въ умоветѣ и съ мѣсeci, даже нѣкои съ години боледуватъ, докато се върнатъ въ своето първоначално положение. Първото нѣщо, гледайте да имате тази хармония съ самия себе си, да сте доволни отъ поведението си, отъ вашето собствено поведение. Азъ давамъ нѣкоя задача, нѣкои сж ги приложили а послѣ казватъ: то може тия задачи и по този начинъ и по другъ начинъ, и вървятъ по пѣти, но задачите не сж изпълнени. Когато се вададе една божествена задача, тя трѣбва да се рѣши напълно въ всичката ѣ пълнота ще кажишъ: „Азъ тази задача не мога да я рѣша“, по като я почнешъ веднажъ, тя трѣбва да я рѣшишъ. Казвате: „ще я отложимъ за другъ пѣтъ“. Ти като не може да я рѣшишъ, не съблазнявай другите. Ти не можешъ да постигъ,

не казвай: „И безъ постъ може“. Туй, което не си опиталъ, не го налагай на другитѣ.

Сега, азъ не искамъ тия бѣлѣжки, които правя, да останатъ единъ „гласъ вопиющъ въ пустинята“. Но искамъ тѣ да произведатъ единъ резултатъ, за да ви подготвятъ да свършите вашата работа, за която сте дошли. Въ края на вѣка сте дошли, вие все таки имате една мисия, важна мисия, която трѣбва да свършите. Питамъ сега: вие знаете ли положително каква е вашата мисия? Трѣбва да я знаете. Колкото и да е малка тя, ученикътъ трѣбва да знае за какво е дошелъ, макаръ и не въ всичкитѣ подробности, поне основнитѣ черти на своята задача. В работата той трѣбва да има прѣдъ ума си задачата. Като има тази задача въ ума си, той ще бѣде свързанъ съ небото. И неговата воля, умъ, сърце ще може да се калят, и той ще бѣде свързанъ съ Братството. Бѣлото братство ще ви даде упътване. ще може да ви даде вътрѣшно разположение. Доброто вътрѣшно разположение вечерно врѣме ще ви го дадатъ, когато спите, въ сънно състояние може да ви го дадатъ. Може братството да ви даде тия задачи, чрѣзъ извѣстни мжчнотии въ живота. Да кажемъ задали сж ви нѣкаква задача да рѣшите, вие сте се отклонили и сте се отпавили да ста-

и тогѣ трговецъ, и положеніето ви ще мяза на онзи американецъ, който почувствувалъ едно силно външнѣе да стане проповѣдникъ. Казва: „азъ не съмъ роденъ да стана поп“. Но отива въ Австралия става трговецъ, забогатѣлъ, обаче слѣдъ 20 години дошѣла една криза и изчезва всичкото богатство, връща се да изпълни призванието си. Когато невидимия свѣтъ зададе една задача, вие можете да отклонявате за 10, 20, 30 год. но Братството все ще ви върне да си свършите работата. Та, въ туй отношение, турнете задачата да свършите училището, и не отлагайте да учите, да свършите. Сега започвате, както много пъти сте започвали, започвали, но недовършвали. За примѣръ, ще дойдемъ въ окултната школа да проучаваме, отъ какво произтичатъ тия обществени недъзи, причинитѣ имъ. Ще кажете вие: „Карма“, Хубаво, Карма, но то е много общо, а трѣбва да се знае дѣ е причината. Като знаешъ онзи основенъ недъгъ, ще знаешъ какъ да го изправишъ, да можешъ да го изправишъ Известни недъзи трѣбва да се изправятъ. За примѣръ, нѣкои иматъ по-свѣжи, по-бодри умове, на други умоветѣ не сж така бодри, защото сж ангажирани, тѣхните чувства сж ги ангажирани. Нѣкой дошелъ тукъ като окултенъ ученикъ, но утрѣ му потребватъ 2—3 хиляди лева за хлѣбъ, за деца-

та обуша, дрехи. Може азъ да му проповѣдвамъ, да му говоря прѣкрасни работи, обаче въ неговия умъ постоянно се въртять тия пари, на дѣцата му дрехи ще трѣбватъ, той не може да бѣде свободенъ. Сега, нашата зарача не е, най-първо, да изключимъ, всичко туй да остане, но най-малкото врѣме, което имаме въ окультизма да послужи като едно средство да подобримъ своето положение. Азъ сега слѣда, **п**равя единъ опитъ и забѣлѣзвамъ отъ извѣстно врѣме се заражда една атмосфера, вие всинца ставате повече положителни и вслѣдствие на това се заражда една борба на разединение. Всички сте стапали съ голѣмъ запасъ отъ електричество. Туй електричество ние искаме да го вирѣгнемъ за освѣтление. Умътъ ви е станалъ повече активенъ въ отрицателенъ смисълъ. Сега главното е, по какъвъ начинъ можемъ да изправимъ нашитѣ недъзи. За примѣръ, имате съмнѣние, въ васъ се заражда съмнѣние въ самия себе си. Въ даденъ моментъ вие се съмнявате въ себе си. Дава ви се задача и казвашъ: „тази задача азъ не мола да рѣша“. Допуснете ли вие съмнѣнието въ себе си, ще кажете: „Азъ въ себе си се съмнявамъ, но въ Бога не се съмнявамъ“. Но и въ Бога се съмнявашъ. Азъ съмъ слушалъ единъ православенъ свещеникъ той казваше: „Не сме само ние

грѣшни, понѣкога и Господъ грѣши, не само ние грѣшимъ и той грѣши“. Значи, отъ своитѣ погрѣшки той казва, щомъ азъ грѣша, то и Господъ и той ще прави погрѣшки. Ние трѣбва да избѣгнемъ абсолютно погрѣшкитѣ, по възможность трѣбва да ги избѣгваме. Добрѣ тогава, какъ бихме се справили съ туй съмнѣние? Да кажемъ много ученици се спиратъ върху слѣдующата задача: „Азъ ще свърша окултната наука, школата, но слѣдъ туй какво ще стане? Ще имамъ знание. Е какво слѣдъ туй?“ Почва да философствува „каково слѣдъ туй“, „каково слѣдъ туй“. И най-послѣ ще изкара, че нѣма нищо. Но това не е философия на живота. Ако онзи ученикъ, който разрѣшава една проста задача и казва: „Азъ като свърша тази задача, послѣ какво? — Ти рѣши по-сложната задача и тогава питай „защо“. Ти не разсждавай, рѣши първата задача. Послѣ и втората, и питай „защо“. И като рѣшавашъ тия задачи, ще намѣришъ отговора имъ. Тоя отговоръ е, че всичкитѣ наши постижки въ живота трѣбва да бждатъ съвършени. Ако ме питатъ, защо трѣбва да говоримъ, — ще говоримъ до тогава докато езика ни стане съвършенъ, докато тия думи произнасяме така както въ небето, дѣто като произнесатъ думата, тя е толкова приятна, че да бжде красиво въ ухото на

всѣки одного. Прѣдставете си, ако вие, ученицитѣ, всички, които ме слушате тази вечеръ, имаште тия меки гласове, и рѣчта ви бѣше тъй звучна, знаете ли каква атмосфера щѣше да има? Ако мислитѣ ви бѣха гладки, отривисти, добръ щѣше да бѣде. Нѣкой път тѣ сж така остри, защото и мисълта излита по нѣкога като нѣкоя бомба отъ езика. И какъвто е ритмътъ на мисълта, такъвъ е на езика, такъвъ е и на мускулитѣ.

Сега волята си ще употребимъ, имашъ голѣмо напръжение, разсърдилъ си се, обидилъ те е нѣкой. Казвашъ: „азъ ще му дамъ да разбере!“ Не е ли по-добръ да му дадешъ, вмѣсто съ такъвъ ударъ, да се свести съ дума? За примѣръ искашъ да го накажешъ. По два начина може: да го ударишъ по главата, че да го смажешъ като змия, а може и да го хванешъ за единия кракъ, че да го подигнешъ нагорѣ и надолу съ главата, послѣ пакъ да го сложишъ и да му кажешъ: „Приятелю, ти съ менъ ще се закачашъ ли и ще критикувашъ ли Бога? Можехъ да ти смажа главата, но искамъ да ти кажа, ти да си не играешъ съ менъ, съ единъ ученикъ на окултизма“. Сега вие, ученицитѣ, да знаете, че има и други ученици, които могатъ да ви хванатъ единъ денъ за крака, но нѣма да ви смажатъ, а ще ви подигнатъ нагорѣ и ще ви ка-

жати: „Вие ще учите ли или ще си играете?“ Така бихъ постъпилъ и азъ съ васъ. Себа вие може да направите едно малко възражение: „че какво съмъ длъженъ азъ!“ Длъженъ си. Вие имате задължения не отъ сега, а отъ далечното минало и сега трѣбва да ги изплатите. Задължения имате, задължения, които трѣбва да ги завършите. Колко нѣти сте започвали задачата и сте я напускали. И сега можете да напуснете задачата си. Сега тази, ваната задача, вие ще я решите лесно в самите вас. Тя сама по себе си ще се реши вътрѣ, ако вие имате туй дълбоко желание. И въ Евангелието се казва: Богъ, е който дава. Щомъ и въ васъ има стремѣжъ да вършите волята Божия, и въ Бога има желание да ви помогне.

Сега ето пороцитѣ: между васъ има завист, едно, което прѣпятствува. 2) Между васъ има бѣли лъжи. 3) Между васъ има лѣнностъ. 4) Послѣ, никога не гледате съ добро око на другитѣ: ако нѣкой се завземе да работи, вие се натрупвате да да разваляте и казвате: „безъ насъ не можешъ да работишъ“. Ами че хубаво, ако азъ влѣза въ гората и гледамъ малки птички, които си турятъ получки и азъ разваля една, втора, трета и кажа: „е, какво ще правите, може ли да мѣтите?“ — „Не могатъ“. Питамъ, какво печеля азъ, какво ще се

ползувамъ, ако развалямъ на тия птиченца гнѣздата? Ще се увеличатъ гжсеницитѣ и ще поврѣдять моята градина, тѣзи птиченца ще се прокудятъ и азъ самъ ще остана да се справямъ съ гжсениците. Не е позволено да се развалятъ гнѣздата на птичкитѣ. Когато нѣкой отъ васъ се рѣши да работи, съдействувайте му всички морално. Съдействувайте му, изпратете му по една добра мисль. Отъ толкова години, и тукъ въ София, и въ провинцията е така. Азъ мисля че това е отъ голѣма ревностъ. Въ другитѣ църкви искатъ нѣкой да имъ говори, ще викатъ нѣкой проповѣдникъ, той ще говори, понеже му плащатъ съ пари, а у насъ никому нищо не плащатъ. Питатъ ме, въ единъ градъ не сж доволни отъ ржководителя, та искатъ отъ другъ градъ да имъ дойде нѣкой да ги ржководи. Азъ не отговорихъ, а казвамъ: тази работа не е моя, вие ако сте толкова умни, че не знаете какъ да работите съ този ржководитель, съберете се 10 души и почнете да се редувате.

Днес единъ да говори, утрѣ другъ и така да се изредятъ 10 души, могатъ повече да говорятъ отъ този ржководитель. Ако тия 10 души не могатъ да го разбератъ, още 10 души. По-хубаво, между тия 20 души все ще се намѣрятъ нѣколко души да говорятъ. Ама искамъ онѣзи, които искатъ

да говорятъ, трѣбва да иматъ извѣстна дълбоко прѣживѣна опитностъ, да иматъ наблюдения въ живота. И тази опитностъ да изведатъ така, а не да парадиратъ съ себе си. И Павелъ казва: „Мнозина проповѣдватъ не Христа, а себе си, че знаятъ. А че проповѣдваме Христа, подразбира, че проповѣдваме великия законъ на Любовето, който ще тури редъ и порядѣкъ въ свѣта. И този великиятъ законъ, трѣбва да смѣни всички закони вътрѣ въ насъ. Прѣди нѣколко часа имахъ разговоръ съ единъ г-нъ, който казва: „Свѣтътъ съ Любовь не може да се оправи, камшикъ, камшикъ, само така ще се оправи света!“ Двама брата бѣха, а братъ му седи и казва: „Ти говоришъ така както баща ми говорѣше едно врѣме, знаешъ ли колко ни налагаше съ тоягата, но тази тояга ни най-малко не ни оправи“. — „Азъ вървя по новото учение“, но ако не вървишъ, ще се върнешъ при брата си. То е Мойсеевия законъ. Та сега ние сме почнали добръ съ Христа, но се връщаме постоянно къмъ Мойсеевия законъ. Тамъ е погрѣшката: или трѣбва да започнемъ съ Мойсея и да свършимъ съ Христа, или обратното: Нии започваме с Христа и свършваме съ Мойсея. Ние вървимъ по обратенъ пътъ.

И желая между всички ученици да се избераатъ нѣколко души, да бждатъ примѣръ. Нѣколко

души, единъ, двама, трима до 10 души; ако има повече, да ги вземемъ за образецъ, да станатъ образецъ на цѣлия класъ, по начина на своята вѣжливостъ въ говорене, не само въ говорене, но и въ обхода, въ мисли, въ чувства; да се даде единъ новъ потикъ, потикъ трѣбва да се даде. Щото съ тази философия, тъй както азъ ви говоря, то е още въведение за ония опити, които има да правимъ. За примѣръ, азъ дадохъ такъвъ единъ опитъ на единъ класъ. Ако ви дамъ на васъ всинца ви слѣдующия опитъ—една седмица да прѣкарате безъ пари. Т. е. въ тази смисълъ — да не упоавате на никакви пари. Ама че, като че на нищо нѣма на какво да упоавате, а само на себе си и на Бога, и на рѣцѣтъ си, да упоавате, да свикнете, и мъже и жени, които сж ученици, прѣзъ деня вие сами да изкарате прѣхраната си прѣзъ цѣлата седмица. Нѣма да постите, а непрѣмѣнно ще спечелишъ за единъ обѣдъ пари. А пъкъ задачата е тѣй, ако си чиновникъ, да кажемъ, паритѣ, които ще имашъ за едната седмица, ще ги раздадешъ на бѣднитѣ, ще останешъ безъ пари, като брѣкнешъ въ джоба, нѣма пари. На приятели нѣма да упоавашъ, нѣма да кажешъ, ще взема пари на заемъ. Ще останешъ като че ли си самъ на свѣта. Прѣдставете си, че се намирате въ единъ многолюденъ градъ като

Ню-Йорк или Лондонъ, излизате въ града, гладенъ сте, питамъ какъ ще рѣшите вашата задача? Все ще се яви една мисль. Ако е за единъ мѣсець, като приемешъ заплата и я раздадешъ и кажешъ: сега съ трудъ ще изкарамъ прѣхраната си, съ собственитѣ си рѣцѣ. Тогава ще дойдатъ възражения, но да не изкушаваме Господа. Не, не, ние сега го изкушаваме като имаме царитѣ, ние на Бога не уповаваме. Сега и чиновникътъ уповава на своята заплата, жената — на своя мъжъ, мъжътъ на своята клиента. Но на Бога никой не уповава. Ние говоримъ за вѣра, но туй не е още една жива опитностъ.

Сега за една седмица да прѣкарате безъ пари! За примѣръ, трѣбватъ ти пари за ядене, ще идешъ при единъ свой приятелъ и ще кажешъ: „има ли нѣщо да поработя?“ И като намѣришъ работа, да я свършишъ, и да знаешъ, че туй, което излѣзе отъ рѣцѣтъ ти, отъ твоя трудъ е излѣзло. Сега вие ще ми направите възражение: „азъ като пиша тамъ, не е ли трудъ?“ Не е трудъ, то е осигуряване, ти си се осигурилъ тамъ вече. Трудъ подразбирамъ азъ, да работишъ два часа на нѣкое здание, работи само два часа, послѣ вземашъ толкова колкото ти трѣбватъ за единъ обѣдъ, нанушашъ тамъ работата, за вечерята нищо не мислишъ.

На другия денъ пакъ търсишь работа. Работишь три часа, напушашъ работата. Ще кажете, този човѣкъ хваща, напуща работата. Но този човѣкъ кали волята си. Той не е фаталистъ, той казва, туй, което ми трѣбваше азъ изкарахъ, ще видя за утрѣ, ще може ли пакъ да изкарамъ. Той допуска тази самоувереностъ. И послѣ ще почне да размишлява, какви сж вътрѣшниятъ условия при които той се развива. И въ окултната наука има слѣдното: ако ти срѣщнешъ нѣкой човѣкъ и си гладенъ, ако кажешъ извѣстна дума и тя дойде до неговото ухо, и той ще каже: „Братко, може ли да дойдешъ при менъ на обѣдъ?“ Ти ни най-малко нѣма да говоришь за обѣдъ, само трѣбва да знаешъ какъ да изкажешъ тази дума. Въ едно село влиза една баба гладна. Влиза въ домохъ на единъ чорбаджия, единъ отъ най-жестокитѣ хора, всѣкиго изпъждалъ. Бабата не казва че е гладна. Дъщеря му била болна. Влиза бабата, прави разтривка на дъщеря му, това — онева, излиза, че бабата е лѣкаръ. Веднага този чорбаджи съзнава, че тя е лѣкаръ, казва: „дайте ѝ да се нахрани“. Ако тя искаше най-първо да яде, той щѣше да я изпъжди, но тя най-първо взема да работи, съ рѣцѣтъ си да изкара яденето.

Сега всички вие, ученици, сте длъжни да имате увѣреностъ, на окултния ученикъ е необходима вътрѣшната самоувереностъ, т. е. че можемъ да побѣдимъ всичкитѣ мъчнотии, които съществуватъ въ нашия животъ. Нали имаме ние това мото: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“, и азъ слушамъ туй поздравление вече е станало почти безсмыслено, когато се произнася бърже: „Нѣма Любовь като Божията Любовь, Само Божията Любовь е Любовь“, ами че то е излѣзло вече извънка рамкитѣ на окултната наука. Ти ще се спрѣшъ въ себе си и ще кажешъ тѣй: „понеже нѣма друга Любовь, като Божията Любовь, азъ за тази Любовь всичко мога ли да направя? И ще го направя“! И като кажешъ: „Само Божията Любовь е Любовь“, — послѣ: всичко мога да направя и ще го направя“.

Ей тамъ има единъ бѣденъ братъ, азъ ще го посѣтя, за него всичко ще направя. Ама да призовемъ Господа, ние го призоваваме. Азъ седа на по нѣкой пѣть и казвамъ тѣй на себе си: направихъ една голѣма грѣшка, че повѣрихъ на тия хора едно свещено правило, което опорочиха, опорочиха и името на Бога, и съ това азъ си навлѣкохъ една голѣма карма. И отъ този опитъ, който направихъ, казахъ си, че ако имахъ тази опитностъ,

никога не бихъ ви далъ туй правило. Искрено ви казвамъ: никога не бихъ ви го повѣрилъ. Казватъ си: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ и погледнешъ ги двамата, че се хванали за гушата. „Само Божията Любовь е Любовь“ но двамата не могатъ да се примирятъ. „Само Божията Любовь е Любовь“, ама никой не отстъпва отъ своето, всѣки държи своето. Е, каква Любовь е тази? Я ми кажете вие? И ще ми кажете: „азъ съмъ човѣкъ, имамъ достоинство, имамъ лични чувства“. Ама по-голъмо достоинство отъ Любовта има ли? Да изпълнимъ волята Божия! И нѣма по-голъмо достоинство да служимъ на Бога по Любовь. То е най-великото достоинство на човѣка — да служи на Любовта и на мъдростта! Сега азъ отправямъ това не къмъ външнитѣ, азъ отправямъ този упрекъ къмъ себе си, че съмъ ви повѣрилъ едно священо правило. И послѣ го отправямъ къмъ васъ, че вие не сте го използвали, а не защо сте го използвали. И втори пътъ азъ ще бъда много внимателенъ за правилата. И нѣкой пътъ като произнесете думата „Любовъ“, въ менъ като че нѣкой тегли ножъ отгорѣ ми. Карате се, казвамъ: нѣма Любовь като тази Любовь, която цапа, дращи, рѣжи. Но азъ спечелихъ; научихъ, че нѣма Любовь като Божията Любовь и че само Божията Любовь

е Любовь. Опитахъ туй. Поне азъ научихъ правилото, ако вие не сте го научили. Азъ го научихъ и нѣма да го забравя втори нѣтъ нито на земята, нито на небето! И всѣки, който опороочи Божиата Любовь, непрѣменно ще приеме своята заплата. И ако той не разбере тази Любовь, всичко въ живота е свършено. И нѣкой отъ васъ азъ ще повикамъ, за да поговоримъ лично съ васъ, приятелски по Любовта, ще ви повикамъ да се поразговоримъ по Любовта. Ще говоримъ сега. Тѣй, не мислете, че не мога да говоря. Вие още не сте ме виждали какъ мога да говоря. Мога да говоря много по-добрѣ. Сега като казахъ, че по Любовь ще ви говоря, но особенъ езикъ ще ви говори. Азъ ще говоря тѣй, а вие ще кажете: „азъ какво мислѣхъ, пъкъ то какво било“. Моето желание е, съзнанието на всѣкиго отъ васъ да се разшири, съ дребнaвости въ живота да се не занимавате. Тази Любовь да цари и да събуди ума ви, да даде потикъ на сърцето ви, да изцѣри всичкитѣ ваши недѣзи. Да се почувствувате здрави, бодри, свѣжи, да можете да възприемете Любовта и да я приложите въ живота, понеже се намирате въ условия много трудни за сега. И въ цѣла Европа се предвижда, че ученицитѣ на окултизма ще минатъ прѣзъ много труденъ изпитъ. Тия обществени борби трѣбва да

се поправятъ съ сила. Сила трѣбва да има! Ще кажете вие: „Господъ всичко ще нареди“. Богъ въ насъ трѣбва да бѣде волева сила. Той трѣбва да бѣде Любовь, издростъ, истина, правда, не само Той, но това трѣбва да бѣдатъ велики потенци-ални психически сили, въ насъ, които трѣбва да ни събудятъ, за да работимъ.

Сега, между васъ и менъ има допирни точки. тѣ сж слѣдующитѣ. Имамъ долбокъ кладенецъ, Пхтувамъ изъ пустинята, да изясня отношенията, които съществуватъ. Тѣ сж реални отношения на земята. Пхтувамъ изъ пустинята, намирамъ дъл-бокня кладенецъ. Азъ имамъ знания какъ да на-права вжжето, но нѣмамъ конецъ. Вие, ученици носите конецъ, но не знаете какъ да направите вжжето. Добрѣ. Ще кажа, опжнете вие сега кон-цитѣ, пъкъ азъ ще направя вжжето. Вжжето е ваше, а направата е моя. Ще туримъ, ще извадимъ вода, ще приемъ всички. Вие ще си вземете вж-жето, а азъ ще си мисля, че аз го направихъ. Вър-вимъ, пакъ другъ кладенецъ това сж допирни точки между ученицитѣ и Учителя. Сега туй е само до мене, отношенията до мене. Туй е отношението до Христа. Той имаше ученици, които тури да свър-шатъ работа, която той неможеше да направи. Христосъ сега не може да слѣзе, той ще прати

нѣкои отъ своитѣ ученици въ туй село, даже Христосъ и въ София нѣма да дойде да проповѣдва, даже и въ Лондонъ нѣма да проповѣдва. За да проповѣдва Христосъ трѣбва да има души избрани, подигнати така високо, такава съзнание, такава хармония, че като слѣзе да бждатъ подготвени, че думитѣ, които каже, да ги възприематъ и да влѣзе свѣтлина. И всички трѣбва да го познаятъ. Остане ли да аргументира, че той е отъ Бога и да цѣри болни, то е единъ дълъгъ процесъ, километрически процесъ. А Христосъ нѣма да се занимава съ такива километрически работи, Христосъ сега е свободенъ. Та сега трѣбва да създадете въ себе си условия за Христа, да работи въ васъ. Ще кажете вие: „не го ли познаваме?“ Азъ не отричамъ че го познавате, но създайте заради него по-добри условия. Какъ? Имате градина, обичате вашия приятелъ, той има градина, посадете я — то е Любовь. Всѣка година садете, докато посадите цѣлата му градина. И тази Христова градина ние трѣбва да посадимъ отъ единия край до другия. Сега имайте вѣра въ себе си, единъ въ другъ, не само въ себе си, но единъ другиму си вѣрвайте. Най-голѣмитѣ спънки, които азъ срѣщамъ въ васъ, то е въздѣйствиe на безвѣрието, безвѣрие, безвѣрие! Сега туй не че го създавате

вие, туй безвѣрие се налага отъ външния свѣтъ, вие го възприемате, и понеже сте по-чувствителни души, вие притегляте отрицателните страни на свѣта. Вие сте въ състояние да ги приемате. И то е опасно. Единъ окултенъ ученикъ, който е чувствителенъ, той е като единъ сюнгеръ, и ако не знае законитѣ, той може да смучи отвѣнъ. За туй той трѣбва да бѣде положителенъ въ Любовта, за да може отъ нея да привлича добритѣ качества, а злото да изхвърля на страна. Това е наука. А сега, за примѣръ, слѣдвашъ школата, единъ ученикъ тукъ, отъ школата, говори съ другъ: „Е може да се иде на едно кабаре“, казва го на една госпожица, „нали сме окултни ученици, отъ тамъ можемъ да извлечемъ поука“. Е, хубаво, но ако идаг в кабарето, че въ тази мома влѣзатъ тия образи, тия кхлчания, които ставатъ въ нея, тия образи може постепенно да завладѣятъ ума ѝ. Питамъ тогава: кхдѣ ще иде окултизмътъ? Ако прѣзъ цѣлия день, два, три все ти минаватъ тия образи, питамъ: каква полза ще придобиешъ. Не ви трѣбватъ кабарета! Кабаре?—тамъ на Витоша! Кабаре, какъ се казва онзи курортъ—Чамъ Курия. Който иска кабаре, нека иде въ нѣкоя болница, въ нѣкоя църква, нѣкой храмъ. Но кабарета, дѣто има турски кючеци, жени съ дайрета.... Кабаре, то е само за великитѣ духове, които могатъ да

издържатъ, но слабитѣ не ги завождайте. Пазете нѣкого, на единъ човѣкъ силно впечатлителенъ може по нѣкой път по малко да му въздѣйстви- вате. Сега, насъ ни привеждатъ и други доказа- телства, че нѣкой път нѣкой пианиста може да бѣде много по-добъръ християнинъ, отколкото единъ праведенъ. Ако единъ пианиста може да стане по-праведенъ отъ правовѣрния, за това се иска воля. Въ този човѣкъ има характеръ, той може да се бори съ характеръ, и той е по-силенъ отъ единъ праведенъ, който нѣма тази опитностъ. Той утрѣ като види че ниятъ, като нѣма тази опитностъ ще каже, може и по другъ начинъ да разрѣша въпроса. А онзи пианиста, ще каже, азъ опитахъ, побѣдихъ този порокъ че този ли? И другъ мога да побѣдя. На младитѣ ка- барета не прѣпорѣчвамъ, много театри не имъ прѣпорѣчвамъ, защото въ умоветѣ ви ще влѣзатъ изопачени, невѣрни нѣща. Ама ако азъ сложа ни критика всички тия драми и трагедии психологи- чески, колко отъ тѣхъ ще излѣзатъ вѣрни? Вѣрни ли сж? — Не сж вѣрни. — Има нѣща, които сж вѣрни, но ако азъ ги подложа на своята критика, ще излѣзе, че не сж вѣрни. За примѣръ, вземете драмата „Дантонъ“, е кажете: вѣрно ли е това? Този авторъ е събралъ тия факти, тѣй ги е сбли- жилъ, че импулсиратъ, но ако тия факти се пус-

натъ въ врѣмето, нѣма да има ефекти. При тѣзи драми хората много пхти плачатъ, а вънка има хиляди драми, хора бѣдни минаватъ, заминаватъ, никой не плаче. Питамъ: защо вътрѣ въ театра плачатъ, а отвънъ никой не плаче? Защото актьоритѣ сж майстори да прѣдставятъ една лжжа, въ дѣйствителностъ то не е, че драмата е така, ама отъ актьоритѣ зависи, тѣ разплакватъ. И слѣдователно, отъ окултно гледище, всѣка една драма да бжде вѣрна, пакъ трѣбва да имаме драма, но тя трѣбва да бжде направена по особентъ начинъ и да има извѣстна цѣль психическа и да произведе извѣстенъ ефектъ. И тия автори, и тѣ се домогнали до нѣщо, не че нѣматъ извѣстенъ стремежъ. Но съврѣменнитѣ романи и драми не сж направени по тия окултни правила. И когато идете да слушате тия забавления, трѣбва да имате едно окултно разположение на ума си, да знаете кое да възприемете и кое да отхвърлите, и даже мене като слушате, да знаеае кое да приемете и кое да отхвърлите. А некой пхтъ вие се спирате единъ часъ за дребнавитѣ факти. Говоря ви за Любовта, а вие казвате: „ние знаемъ какво нѣщо е любовта“.

Азъ толкова години сжизъ изучавахъ Любовта и едва съмъ въ въведенето на Любовта, за себе си казвамъ—азъ едва въведенето съмъ набаралъ

на тази Любовъ. А вий казвате че знаете тая Любовъ. Е, тогава азъ бихъ желалъ да Ви слушамъ. Любовта—това е единъ алхимически законъ. Когато вие обичате, ще знаете всичкитъ елементи да прѣвръщате. И вие като прѣвърнете елементитъ съ вашиятъ елексиръ, нѣма да има стѣна, която да не се разруши, врата, която да не се отвори. Имате нѣкой приятелъ въ затвора, но тогава нѣма да има затворъ, който да не се отвори. Нѣма да има неправда, която да не се оправи. Нѣма да има смъртъ, която да не изчезне прѣдъ Любовта. Като минете изъ пѣтя съ вашата магическа прѣчица чудеса ще правите. Това е Любовта! И тази магическа тояжка я носи сега Христосъ. Той казва: „Даде ми се всѣка власть на небето и на земята“. А тази власть е тояжката. И той като дойде, ще почне да маха. И знаете ли какво ще стане? Която каща закачи, ще се оправи. Който човѣкъ закачи, всичко туй хората ще почнатъ да възкрѣснатъ навсѣкждѣ.

Туй ще вземете въ внимание, но отъ думитъ ми вие светии нѣма да станете. Азъ не искамъ светии да станете, и съвършени не искамъ да станете. Но искамъ 75⁰/₀ отъ одумванието ви още тази вечеръ да прѣстане, а само 25⁰/₀ да остане. 75⁰/₀ е излишно, абсолютно ще го заличите, а 25⁰/₀ да остане отъ одумването. 75⁰/₀ абсолютно

ще заличите отъ вашето схзнение, само 250% да остане. Защото, ако не приложите тия двѣ правила, какъ ще успѣете? Тогава азъ имахъ прѣдъ видъ, да ви дамъ една задача, но не може да ви дамъ тази задача, щомъ имате тия недъзи. Ще се опорочи задачата, то е една малка задача, до слѣдующия четвъртъкъ азъ ще направя изслѣдваніе да видя 75-тъ процента ще ги заличите ли, и ако намѣря, че сте ги заличили, ще ви дамъ задачата. Но ще внимавате: никаква критика въ школата не искамъ. Който отъ васъ много знае, нека дойде, азъ ще го туря тукъ, на катедрата. Който отъ васъ е много ученъ, много знае, нека дойде, азъ ще слѣза, ние сме готови, ще го туримъ на катедрата, нека дойде. Една задача, ще правимъ опитъ. Ако нѣкой мисли, че знае нека си покаже знанията. Въ скришната стая да нѣма нищо. Имате светлина, обърнете се къмъ невидимия свѣтъ и въпросътъ ще се разрѣши за васъ. И отношенията между менъ и васъ трѣбва да бждатъ правилни. А правилото е: азъ трѣбва да имамъ едно мнение. Ще кажа тъй: добъръ ученикъ е, но е немарливъ, не говори истината. Е защо е мързеливъ? Каквата задача му дамъ, не я рѣшава. Добъръ ученикъ, но не доволенъ е той, каквото и да му направя то е все недоволенъ. Окръжающитѣ може да го заобиколятъ, да му правятъ

всички услуги, той се усѣща незадоволенъ. Тѣй може да бѣде. Ученикъ съ Учителя еднакво сѣ изложени.

Та сега, общиятъ принципъ трѣбва да се приложи 75 % трѣбва да го заличите. Да видимъ сега, имате ли воля. Сега ще приложите, азъ споменахъ за кабарета, нѣкой ще каже: „азъ зная, казалъ е нѣкой“. Но азъ виждамъ, азъ ви виждамъ като ходите изъ кабаретата, нѣма защо да ми се казва, и виждамъ какво правите изъ кабаретата. И жени има и мъже има, които ходятъ изъ кабаретата. И послѣ казватъ: „нашиятъ учителъ всичко знае“, и пакъ питатъ. Кой ти каза за кабаретата? Хмъ, значи, ти не си ясновидецъ, ами ти казалъ нѣкой. Виждамъ ви азъ, виждамъ по особенъ начинъ, онзи, който е ходилъ въ кабаре-то, той има лицето на кабаре-то. Това е една истина. Азъ въ астралния свѣтъ не влизамъ, но мога да му кажа, защо е ходилъ въ кабаре-то, и на неговото лице има отпечатъкъ. Цѣлото кабаре е отпечатано. И мога да му кажа, въ кое кабаре е билъ и на коя маса е седѣлъ, и отъ каква чаша е пилъ, и на тая маса кой още е седохъ, всичко! Неговитѣ очи не сѣ мекъ, тѣ иматъ особенъ цвѣтъ, тия очи сѣ игриви: неговитѣ очи играятъ като на нѣкоя котка. И послѣ, лицето му придобива другъ цвѣтъ. Всѣко едно кабаре има другъ цвѣтъ. Всѣко едно

заведение има цвѣтъ. Въ всеко кабаре живѣятъ такива нечисти духове, които упражняватъ грамадно влияние на душитѣ ви. Вашитѣ души и вашитѣ сърца, то не е играчка, то е психическа сила и може и васъ да увлѣче, колцина може да увлѣче. Сега нѣкои от васъ ще кажатъ: „кой ли е билъ този, който е билъ въ кабарето?“ Не ви трѣбва да знаете кой е той, защото е единъ день и вие може да отидете. Азъ мнозина съмъ слушалъ да казватъ, какво нѣщо е това кабаре, да идемъ да видимъ какво има въ кабарето. Всеки има желание да види какво има въ кабарето. Тогова е хубаво да пратимъ делегати, трима, четирима души, да идатъ и да видятъ, какво е кабаре, и да държатъ една бесѣда: „каково е кабаре“, за да бѣде въпросътъ рѣшенъ. Хубаво, прави сте, за краенъ случай за прѣдпочитане е да се прати една комисиия отъ най-силнитѣ.

И туй, имаме една трудна задача да разрѣшаваме, не е лесно човѣкъ да се справи съ себе си, съ своитѣ мисли, съ своитѣ чувства. Една трудна задача имаме по закона на наслѣдствеността, по закона на прѣбраждането на нашето странствуване въ свѣта. Трудна задача е по задача, която може да рѣшимъ. И азъ вѣрвамъ, че вие сте отъ тия благороднитѣ ученици, безпристрастни, съ умове жадни за знание, съ сърца благородни,

съ благородни дѣла, съ желѣзна воля, готови за борба. И за туй, което ви казахъ още тази вечеръ, ще извадите ножоветѣ и ще кажете: „Тѣй“, и ще се свърши работата. Нѣма да говорите много че туй мислямъ, ама изведнажъ ще кажете: „Тѣй“! Ама на чисто, съ всичкитѣ ученици и приятели искамъ. Или ще ми бждете ученици и приятели въ отношенията си, или не можемъ да имаме правилни отношения. Трѣбва да се познаваме, туй е, което Братството изисква!

Абсолютна чистота, абсолютна свѣтлина, абсолютна истина трѣбва да царува между насъ!

Като казвамъ чистота, туй трѣбва да бжде идеалътъ ни, като казвамъ свѣтлина, туй трѣбва да бжде идеалътъ ни, като казвамъ истина, туй трѣбва да бжде идеалътъ ни. — Идеалъ, къмъ който трѣбва да се стремимъ. Дали ще го постигнемъ, то е другъ въпросъ. Идеалъ за всяка ни еднакъвъ. Ние ще имаме тогава само едно мнѣние. И азъ и вие ще мислимъ върху този въпросъ. И вѣрвамъ, че задачата, която ще имаме, ще я разрѣшимъ.

(Тайна молитва).

Азъ никога не съмъ ви слушалъ да бждете тѣй тихи както тази вечеръ. Като че е гробно мълчание. То е единъ добъръ признакъ.